

El Mom, o el Momo, és un ball de la processó del Corpus de València, executat per una comparsa. La seua figura principal, la Moma, és un home vestit de dona que representa la gràcia divina voltada de set personatges emmascarats: els set pecats capitals. D'aquest ball, se'n deriva la coneguda frase feta de «la figa (de) la Moma», que es emprada per expressar, jocosament, l'engany.

Ara i ací, a València, en plena setmana del Corpus, també hem tingut una altra Moma, la del Congrés d'Intel·lectuals i d'Artistes, amb

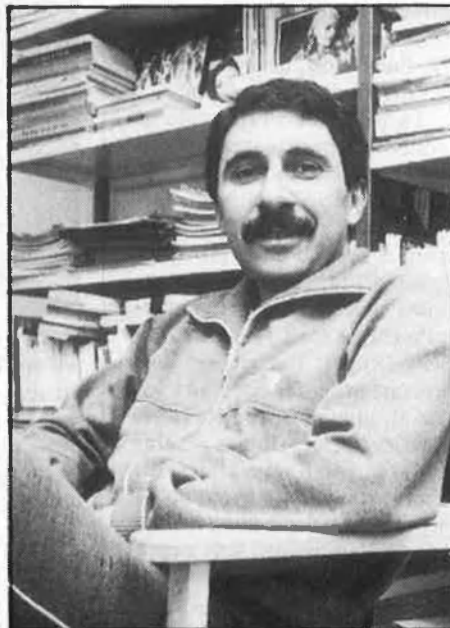
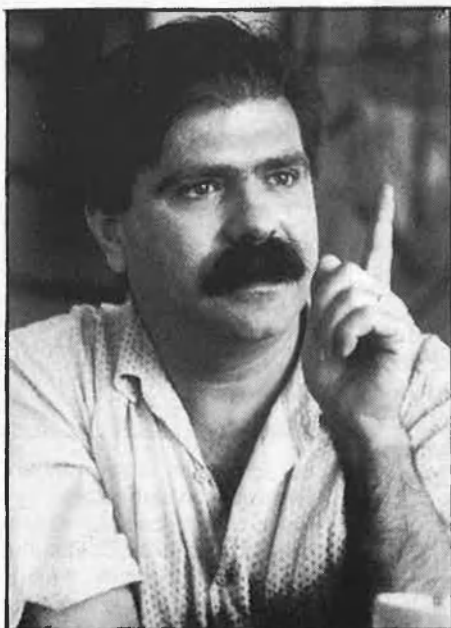
F. Cremades i Arlandis/Josep Lozano/
Josep L. Seguí

El Congrés d'Intel·lectuals i d'Artistes o la figa la Moma

Per als autors d'aquest article, el Congrés de 1937 tenia un sentit ben evident: la lluita contra el feixisme. Allò que no apareix tan clar, però, és el que mou el d'enguany, que defineixen com «autopropaganda, amb traces d'opereta, on l'organització posa públic i autors».

ra Valenciana com a conflicte», a la taula redona del dijous matí, i la ponència de Ricard Blasco, ha quedat reduïda a l'etiquetatge de sales, programes de mà i ben poca cosa més.

El fet va ser ja escandalós en el mateix acte de la inauguració. Stephen Spender féu el seu parlament en anglès; el següent, en castellà, com també Gil-Albert, que encara va llegir, com a citació, un vers d'un poema de Maragall; ara bé, cap de les dues autoritats polítiques presents no es van dignar a dir una sola paraula en el nostre idioma, idioma que

Ferran Cremades, Josep Lozano i Josep L. Seguí.

la seua «figa» corresponent. Ja ho va dir aquell: «ni un pueblo sin pan... ni una figa sin Moma». Però, en aquest cas, la Moma no ha estat cap figura al·legòrica de la gràcia o de la gracieïta, sinó que s'hi ha transvestit en un espectacle cultural, de grans proporcions, al servei del poder establert i de la seua ideologia, la que siga... posem-li X. Tampoc no hi ha faltat la comparsa dels aquiescents, ni la conjura d'algun pecat capital, com ara l'estalinisme, perquè ja se sap: el reaganisme defensa els valors d'Occident.

Pel que s'endevina, i pel que se sap d'aquest panorama insòlit, se'n poden traure les següents conclusions:

— De primer, és ben difícil que un congrés que organitza el poder pugua generar la crítica dels poders, allò que, segons un dels participants, és la funció primordial de l'intel·lectual. Si, amb tot i això, els assistents hi han pogut exercir-la, Nostre Senyor, o el Senyor que convida, els ho premie.

— Altrament, el Congrés sembla una provocació de la gent que viu ací del seu treball en la cultura, si pensem

en els milions de despeses, ¿Quants? ¿Seixanta, cent? ¿I en benefici de què o de qui?

— El 1937 el Congrés tenia un sentit ben evident, la lluita contra el feixisme. ¿Quin és el sentit que il·lustra el d'enguany? Perquè sembla que l'efemèrides només és el pretext d'una autopropaganda, amb tractes d'opereta, on l'organització posa el públic i els actors.

— També s'hi ha pogut constatar, una volta més, el relegament de la nostra llengua, que, llevat de la lectura del manifest «La Cultu-

també és el d'una bona part dels que viuen, treballen i paguen impostos en aquest país. Potser la nostra llengua els va semblar indigna, com a vehicle d'expressió cultural, en tan «internacional» acte.

Per acabar-ho d'adobar, el nostre intel·lectual més respectat, membre de la Comissió Organitzadora, i un dels il·lustres personatges que presidien la taula inaugural, feia el caldo gros amb la seua presència, i amb el seu silenci.

A Madrid tot, i tots, haurien lluit millor. □